

"ואם ריק הוא – מכם"

- מדוע אמר הרבי שליט"א "מילתא דבדיחותא" באמצא ההתוועדות? ● "כמו שעז מבינה בירח" ● היצר-הרע רוצה להיות "מאן דאמר" ● מדוע יש צורך למחות גם את זכר עמלק? ● הנחת עצמותו – "הפסד צורה" ● נקודת ההתקשרות – הולכים עם הרבי!

למדו בשיעור זה אודות גודל מעלתו של כל יהודי, יהיה מי שיהיה, שנשמתו היא "חלק אלקה ממעל ממש", ועד שישראל וקודשא בריך הוא כולא חד", ואף בגופו החומרי נמצאת בחירתו העצמותית של הקב"ה, שאין למעלה מזה.

מששמע ר' עזריאל כי כן, ונקלט במוחו ולבו עד כמה גדלה ונפלאה כל כך מעלתו של כל יהודי, החליט להקדיש את חייו לפעול עם יהודים שנתרחקו ממקור מחצבתם ולהשיבם לה' ולתורתו.

החב"דניקים המשתתפים באותו שיעור, שראו כי שני האחים מקבלים את הדברים והם פועלים בהם, ניסו שוב ושוב להביא אותם להתוועדות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, באומרים: למה לכם לקבל רק מהתלמידים והחסידים של הרבי, רק מה"התפשטות" של הרבי, והרי יכולים אתם לקבל ישירות מן המקור, מהרבי עצמו!

בתחילה אמנם סירבו האחים לשמוע על כך, באומרים שהם עסוקים מאד בענייניהם החשובים באמת, ואינם מוצאים פנאי לכך (ואולי חששו גם שהדבר עלול "להוריד נקודת" במעמדם בבורו-פארק...), אך לבסוף הסכים ר' יחיאל ופעם אחת בא להשתתף בהתוועדות של הרבי.

הוא הגיע בעיצומה של ההתוועדות. בקושי הצליח איכשהו להידחק בין הקהל, והיטה אוזן להקשיב לדברי התורה של הרבי. לפתע הפסיק הרבי משטף דיבורו ואמר "מילתא דבדיחותא". הקהל, כתגובה טבעית, פרץ בצחוק. הדבר היה מאוד לא לרוחו של ר' יחיאל ופעל עליו במקום רושם מאד "לא חיובי": אחרי שהוא, ראש כולל

תשובה בארץ ובעולם והוא אירגן ומימן כמה וכמה כינוסים ופעולות של גופים שונים העוסקים בקירוב יהודים וכו'.

שני האחים היו בין המייסדים, ועד היום הם מן המשתתפים הקבועים, של השיעור בחסידות אותו מוסר הרה"ח ר' יואל שי' כהן בבורו-פארק, והם נמשכים מאד ללימוד החסידות, למרות שאינם כלל וכלל חסידי חב"ד. ר' עזריאל אף לא היה מעולם בגשמיות אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ואילו ר' יחיאל היה פעם אחת ויחידה, וכדלהלן.

לדברי ר' עזריאל, כל פעילותו וההתלהבות שלו בקירוב יהודים ליהדות נובעת מהעובדה שהוא השתתף בשיעורי החסידות הללו בבורו-פארק. כמה פעמים

ת הסיפור דלהלן שמעתי מפי הרה"ח וכו' ר' בנציון שי' גרוסמן, ששמע זאת מהרה"ח ר' משה זיסהולץ.

ר' משה זיסהולץ הוא יהודי שנולד בבליגה. זמן רב היה רחוק מאוד מדרך התורה, ובמשך השנים אף התדרדר עוד מטה מטה. בהיותו בבריסל ישב פעם, יחד עם עוד כמה "צדיקים", ליד מקלט הטלוויזיה וחיפש בין התוכניות השונות. לפתע קלט המכשיר שידור מהתוועדות הרבי מלך המשיח שליט"א. משה הקשיב, ובהיותו דובר אידיש גם הבין קצת. הדברים פעלו עליו כל כך עד שפרץ בבכי. זה היה רגע המפנה שלו, בו החליט לשוב אל הדרך הישרה, דרך התורה והמצוות. היום הוא יהודי נכבד, בעל עסק מצליח הגר במונסי שבארה"ב, ונחשב לאחד מן התומכים הגדולים בענייני תורה יהדות וחסידות.

בין ענייני היהדות בהם תומך ר' משה ישנם כמה מפעלים השייכים לשני אחים נכבדים, מן החשובים ביותר שבבורו-פארק החרדית. מדובר בשני תלמידי חכמים גדולים יוצאי הונגריה, הרבנים הגאונים ר' יחיאל ור' עזריאל טויבער.

הרה"ג ר' יחיאל טויבער משמש כראש כולל מכובד מאוד בבורו-פארק בו עוסקים בלימודי הדיניות ב"חושן משפט", ואילו ר' עזריאל טויבער הינו בעל עסק מצליח, ויחד עם זאת גם תלמיד חכם גדול שחיבר בעצמו כמה ספרים תורניים. נוסף לכוללים ומפעלים תורניים נוספים שהוא מחזיק, הוא פועל הרבה בכל רחבי תבל לקרוב יהודים לה' ולתורתו, יש לו חלק נכבד בהקמת כמה ישיבות לבעלי

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תורת"ל המרכזית – כפר חב"ד

נכבד, התאמץ כל כך וב"מסירות נפש" הגיע אל הרבי, הנה הרבי מנצל את ההזדמנות לספר "בדיחה".... – "זה מה שיש לו להגיד?", לקהל האלפים שבאו לשמוע ממנו תורה?

אבל הרב טויבער, כיהודי ירא שמיים, היה זהיר מאוד גם בשמירת הלשון, ולא רצה לדבר דברים לא טובים על אף יהודי, ולא כל שכן על הרבי שליט"א. הוא "בלע" זאת בשקט, בלי לספר מאומה לאף אחד. רק עמוק בלבו נשארה איזו תרעומת ולכן גם לא היה לביקור זה שום המשך. שני האחים המשיכו וממשיכים אמנם להשתתף בשיעור בחסידות בבורו-פארק, אבל בלי שום קשר עם הרבי שליט"א.

עברו שנים רבות. לפני כמה חודשים התקיים אירוע מסויים לבעלי תשובה בבורו-פארק. האורחים התארחו לשבת בבתי תושבי השכונה, וגם בביתו של אותו ראש כולל נכבד, ר' יחיאל טויבער, התארח זוג שכיהן בסעודת השבת, כאשר נכנסו המארחים בשיחה עם אורחיהם, סיפרו האורחים על מה שהביא אותם לחזור בתשובה.

נולדתי בברוקלין, סיפרה האשה, והייתי רחוקה מאד מדרך התורה והיהדות. במשך שנים רבות לא הייתה עבורי שום משמעות לעובדה שנולדתי יהודיה. אלא שפעם אחת, "ממש במקרה", הזדמנתי לחצרו של הרבי מליובאוויטש כאשר הוא דיבר בהתוועדות לפני חסידיו. עמדתי שם, בעזרת הנשים, כאשר בתחילה אינני מוצאת שום עניין בדברים ואני תוהה מדוע בכלל הגעתי לכאן. ואז לפתע סיפר הרבי "בדיחה" כלשהי והקהל כולו פרץ בצחוק. אינני יכולה להסביר בדיוק מה קרה לי, אבל באותו רגע קיבלתי לפתע הרגשת שייכות וקירבה עצומה למקום זה ולאנשים אלו. אפשר לומר שבעצם אז גמלה בלבי ההחלטה להצטרף לאותם יהודים שחיים מלאים שמחה והתלהבות. ההמשך כבר התפתח מאליו ותוך זמן קצר חזרתי בתשובה שלימה.

בעל הבית, ר' יחיאל טויבער, נפעם. למרות שכבר עברו הרבה שנים מאז ועד עתה לא דיבר על כך עם איש, הוא זכר היטב את אותה התוועדות של הרבי בה השתתף, ואת אותה "בדיחה" שסיפר הרבי, "ללא צורך" לדעתו, זו שכל כך גרמה לו לתרעומת ולא מצאה חן בעיניו. עתה הבין היטב איזו תועלת מופלאה הביאה אותה "בדיחה" והכיר בכך שהתרעומת שהייתה בלבו על הרבי לא הייתה במקום.

הוא הבין גם יותר מזה. הוא קלט היטב שהעובדה שבדיוק אותה אשה שהגיעה להתארח בביתו וסיפרה לו את הדברים, גם

זה לא "סתם במקרה", אלא בהכוונה מלמעלה, כדי להביא אותו להכיר בגדולתו של הרבי שליט"א ולהתקשר אליו הרבה יותר בכל המובנים, שהרי ראה והבין שהרבי הינו איש אלוקים קדוש וכי כל מה שהוא אומר או עושה אינו "סתם כך" ח"ו.

גם אם באותו רגע אין לי הסבר בדיוק מה העניין בדבר מסויים, הרי וודאי הדבר, כפי שחז"ל מפרשים את לשון הכתוב "כי לא דבר ריק הוא מכס": "ואם ריק הוא – מכס". הדבר עצמו בוודאי אינו "דבר ריק". אם נדמה לכם שזהו "דבר ריק", אין זה אלא "מכס", משום שלא התייגעתם מספיק להבין ולדעת את טעם הדבר.

גם כאשר נדמה לי שיש הסבר מוצק לדברים, ואני חושב שאני יודע ואני מבין מה הרבי אומר ומה הוא רוצה, צריך תמיד לזכור שאני מבין ברבי לא רק "כמו שעז מבינה בירח" (כפי הלשון הידוע), אלא הרבה הרבה פחות. "כי לא מחשבותי מחשבתיכם ולא דרכיכם דרכי". אסור לי לערב את ההבנה שלי והשיקולים שלי במה שהרבי אומר ובמה שהרבי רוצה, שכן אני, עם השכל האנושי הגס והמגושם שלי, לעול רק לקלקל.

וכפי שמבאר הרבי שליט"א את מאמר חז"ל "כך אומנתו של יצר-הרע, היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה-זרה". מבאר הרבי: בתחילה נדמה כי היצר לא בא להפריע לאדם לקיים את המצוות, אלא להיפך, הוא אומר לו "עשה כך!", אני מסכים שתקיים את המצווה, טוב מאוד, נכון מאוד, אמת ויציב. מה אם כן לא טוב בזה שהיצר, הי"אני" שלי (ש"היא היא האדם עצמו בבינונים"), נעשה שותף ו"בעל דעה" בעבודת ה' משום שבוזה שהוא אומר שזה טוב וזה נכון וזה אמת, הרי הוא "קונה שביתה" בלבו של האדם ונהיה "מאן דאמר" על מה שהאדם עושה. כאשר הוא יחליט שהגיע הרגע לבצע את מזימתו, הרי מכיוון שהוא כבר "מאן דאמר" כאן, אזי הוא בא ואומר מה שהוא, היצר, חושב.

נכון שנצטוונו לעשות הכל כדי להפנים את הדברים, להבין אותם באותו השכל האנושי הגס והמגושם, ולהוריד זאת גם אל הרגש שבלב, כדי שהדברים ימלאו את כולי ויחדרו בי בפנימיות. אולם צריך להיות ברור, לפני הכל וגם אחרי הכל, שלא אני הוא הי"מבין" והקובע, אלא עלי לקבל כל מילה בקבלת עול מוחלטת, ללא עירוב כלשהו של השכל והרגש שלי. אלא שאת זה עצמו נצטוונו "להכניס" לתוכי ופנימיותי, אל תוך הי"חתוננים", אל תוך השכל והרגש הנמוכים

והמגושמים שלי. זאת, כדי שגם ה"חתוננים", השכל והרגש שלי, יהיו מלאים וחדורים באלקות שלמעלה מן השכל.

השבוע קוראים לנו את פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק", מזכירים לעצמנו ולאחרים שוב ושוב את החובה המוחלטת למחות ולבטל לגמרי, מכל וכל, את זכר עמלק.

מדוע אמנם "עמלק" גרוע כל כך, הרבה יותר מכל שאר האומות? הרי גם שאר האומות אינם "צדיקים" גדולים וגם לא רשעים קטנים. כולם הרעו מאוד את מעשיהם ושפכו את דם של ישראל כמים. גם במובן הפנימי של הדברים, הרי כל

בעל הבית נפעם. למרות שכבר עברו הרבה שנים מאז ועד עתה לא דיבר על כך עם איש, הוא זכר היטב את אותה התוועדות של הרבי בה השתתף, ואת אותה "בדיחה" שסיפר הרבי, "ללא צורך" לדעתו, זו שכל כך גרמה לו לתרעומת ולא מצאה חן בעיניו. רק עתה הבין והכיר שהתרעומת שהייתה בלבו על הרבי לא הייתה במקום

האומות הם בחינות שונות בשלש קליפות הטמאות לגמרי. ובכל זאת יש להם תיקון, יש אפשרות להשאיר אותם בחיים, ובכל אופן אין מצוה כה גדולה לשנוא אותם תמיד. ואילו עמלק, עליו נאמר "כי מחה אמחה (אפילו) את זכר עמלק" אפילו רק "זכר" שלו יש למחות ולבטל לגמרי. צריך להשמידו כליל "ימאיש ועד אשה, מעולל ועד יונק, מגמל ועד חמור". על מה ולמה ומדוע כל הרעש הגדול הזה?

מבארת תורת החסידות: "עמלק" הוא הי"עצם של הקליפה, ואילו שאר האומות אינן אלא "התפשטות" שלה. כנאמר: "ראשית גוים עמלק (ולכן) ואחריתו עדי אובד".

את ה"התפשטות" של הקליפה אפשר וצריך לתקן ולהפוך לקדושה, אבל הדבר לא יתאפשר אלא אך ורק כאשר ישמידו ויבטלו כליל את ה"עצם". כל זמן שה"עצם" של הרע קיים, אין שום אפשרות לתקן ולהפוך את ה"התפשטות".

ובעבודת ה' בנפש האדם: כל המדות הרעות אינן אלא "התפשטות" של הקליפה. הסיבה שהאדם נמשך ומתאוה לתאוות רעות אינה משום שהוא "רע בעצם", אלא משום שהוא חושב שהדברים הרעים טובים עבורו. הוא כועס משום שהוא חושב שפגעו בו. הוא מקנא מפני החשש שלו שאחר יקח את מה שהוא רוצה לעצמו, וכן הלאה. כאשר הוא יבין ויכיר באמת האמיתית, כי ה' הוא

ל"נקודה" של הרע, ל"רע בעצם", לא יועילו שום לימוד והתבוננות. ככל שהוא יותר "יודע את רבונו", כך הוא יותר "מכוין למרוד בו". לכן ל"עמלק" אין שום פתרון של תיקון והפיכה לטוב. הפתרון היחיד ל"עמלק" הוא השמדה מוחלטת. "אמחה מוחה תמחה" הם ראשי תיבות "אמת", שכן מצד נקודת האמת האמיתית נדרשת כאן השמדה וביטול מוחלטים

האלוקים ואין עוד מלבדו, וכל השאר אינו אלא שקר והבל הבלים, אזי הוא יחזור אל המעיין, "מקור מים חיים", ויעזוב את כל ה"בורות נשברים אשר לא יכילו המים".

אבל כל זה אך ורק בתנאי שה"רע בעצם", ה"עצם" של הקליפה, יימחה ויתבטל כליל. כאשר תישאר רק ה"התפשטות", אפשר יהיה להסביר ולבאר, ע"י לימוד והתבוננות מתאימים, כי לאמיתו של דבר כל הברק החיצוני של הקליפה אינו אלא כסות עיניים לריקנותה הפנימית והאמיתית, ובסופו של דבר גם לא כדאי ולא משתלם להיסחף אחרי הרע. כך אפשר יהיה לתקן ולהפוך את כל העמים לקדושה. וכפי שיהיה בשלמות בגאולה האמיתית והשלמה (וההכנה לכך

היא עתה, ע"י השפעה עליהם שישמרו את שבע מצוות בני נח, מפני שציוה בהן הקב"ה בתורה ע"י משה רבינו, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים לגאולה – "דבר מלכותי משפטים תשניבו". כנאמר: "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד".

כל זה ל"כל העמים", אבל לא ל"עמלק". ל"עמלק" לא יועיל שום בירור ושום תיקון. עליו נאמר "ואחריתו עדי אובד". אותו יש למחות ולהשמיד כליל. לא להשאיר ממנו שום שריד ופליט, שום "זכר". למרות שבדרך כלל התורה דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ותמיד היא מורה לנו לרחם ולוותר ולא להתאכזר ולנקום, הרי שכאשר מגיעים ל"עמלק" לפתע משתנה הכל. כאן אין חמלה ואין רחמים. כאן יש למחות ולהשמיד ולא לחוס ולרחם אפילו על עולל ויונק. היכן שיש איזו שהיא נקודה של עמלק צריך לנהוג בלי אף שביב של חמלה. אם פעם אחת חמל שאול המלך על הצאן והבקר של עמלק והשאיר אותם בחיים עם הכוונות הטובות ביותר, "למען זבח לה' אלוקיך" – מיד הוא נענש על כך באופן החמור ביותר: ניטלה ממנו בגלל זאת המלוכה ולא הועילו שום בקשות ותחנונים, כמסופר בהפטרות פרשת זכור.

כל זה משום של"נקודה" של הרע, ל"רע בעצם", לא יועילו שום לימוד והתבוננות. הוא יודע את הכל, "יודע את רבונו ומכוין למרוד בו". ככל שהוא יודע יותר ומבין יותר וקולט יותר את גדולת ה', "יודע את רבונו", כך הוא יותר "מכוין למרוד בו".

ולכן ל"עמלק" אין שום פתרון של תיקון והפיכה לטוב. הפתרון היחיד ל"עמלק" הוא השמדה מוחלטת. למחות ולבטל אותו כליל ולא להשאיר ממנו שום זכר, "ואחריתו עדי אובד". ועד ש"אמחה מוחה תמחה" הם ראשי תיבות "אמת". מצד נקודת האמת האמיתית נדרשת כאן השמדה וביטול מוחלטים.

"עמלק" אינו איזו מידה פרטית רעה, תאוה רעה, כעס, קנאה או שנאה וכדומה. "עמלק" אינו "מתלכלך" ב"לבושים צואים" אלו. הוא מסתובב עם "חליפה הדורה" של למדן ומשכיל וחכם ואידיאלוג. אבל לאמיתו של דבר הוא-הוא ה"נקודה" העומדת מאחורי כל אותן מדות רעות. ה"נקודה" של הרע, ה"נקודה" שעומדת נגד אלקות, ה"נקודה" של "הרגשת היש". לאמור, אני ואפסי עוד, אני עיקר הכל והכל סובב סביבי. זהו הניגוד הגמור של האמת האלוקית המוחלטת של "אין עוד מלבדו".

ל"עמלק" לא תועיל שום הסברה והתבוננות בגדולת ה' ובנפלאותיו. הוא שומע

את הכל, מחיך חיוך נחמד ומגיב ואומר: אתה מספר לי? אתה מנסה להסביר לי את גדולת ה'? – והרי מי כמוני משכיל וחכם ויודע, "יודע את רבונו", עד כמה גדול ונפלא ה' ובלתי מוגבל כלל.

דווקא בגלל שהוא כל כך גדול וכל כך נפלא ואמיתי, כך טוען עמלק, אסור לקחת אותו בפזיזות, בתמימות בפשטות וב"אינטיביות". צריך להבין שהקב"ה נתן לנו "אינטליגנציה" והוא סומך עלינו שנשתמש בה. הוא רוצה שכל דבר שנשמע נבחן במאזני השכל וההגיון הצרופ. נבדוק אם אכן הוא מתאים ונכון. רק אז, כאשר נבין ונרגיש כי אכן טוב הדבר ואמת ויציב ונכון וקיים וישר ונאמן, נקבל זאת בפנימיות, נזדהה עם הדבר ונחיה עמו באמת, אז נעשה זאת עם כל האמת והפנימיות.

ושלא נטעה: הבעיה לא מתחילה כאשר יקרה אחר-כך דבר בלתי רצוי והיצר יהיה "מאן דאמר" לומר לעשות כפי שהוא מבין ולא כפי הוראת התורה. זוהי רק ה"התפשטות" של הבעיה, לא עצם הבעיה. הבעיה היא בעצם העובדה שיש כאן משהו שהוא גם כן "מציאות" ו"מאן דאמר", מלבד אלקות. ה"עצם" של הרע, כאמור, אינו "מתלכלך" ב"לבושים הצואים" של רע גלוי. הוא לבוש, כאמור, ב"חליפה הדורה" של חכם ולמדן ומשכיל ופילוסוף.

וכפי שהיו המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פוטרפס, כמו גם המשפיע הרה"ח וכו' ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן, "כטוב לב המלך ביין" – בשעת התועדות חסידותית, כאשר אין כל כך את ההגבלות שלא לומר את מה שחושבים – חוזרים שוב ושוב על ההתבטאות של חסידים: "א חכם, א משכיל, א פילוסוף, א פארשטייער, א שווארץ'איהר"...

אבל דווקא "חליפה הדורה" זו של "יש ודבר נפרד בפני עצמו" היא-היא עצם הקליפה ואותה יש להשמיד ולכלות, למחות ממנה כל זכר.

כי ה"נקודה" של שייכות לאלקות היא ביטול מוחלט ו"הנחת עצמותו", להניח את עצמו הצידה, לדעת שאני אינני "מאן דאמר", אינני מציאות ואינני שווה כלום.

וכפי שנכתב במסגרת זו לפני כמה שבועות, כי נקודה זו של הביטול ו"הנחת עצמותו" – ובלשון החסידות: "הפסד הצורה" – נמצאת לפעמים דווקא באנשים פשוטים יותר מבחכמים ולמדנים ואפילו בממשכילים ועובדים:

דווקא יהודי פשוט יודע ומבין ומרגיש בפשטות, מלכתחילה, עד כמה אני רחוק מן

האמת האלוקית, עד כמה אני אינני שווה מאומה, אינני מבין כלום, אינני מרגיש שום רגש אמיתי לה', אינני שייך לשום דבר אמיתי. דווקא בגלל זה יש לו געגועים לאותה אמת אלוקית, שהוא מרגיש עד כמה אני רחוק ממנה. דווקא בגלל זה הוא נאחז בכל כוחו ב"קליאמקה", בידית הדלת של הרבי מלך המשיח שליט"א, ומנסה בכל כוחו להיות שייך לרבי עד כמה שהוא יכול: לכתוב לרבי, לנסוע לרבי, לשמוע קלטת בקולו של הרבי ולראות את הוד פניו הקדושות לפחות בוידאו או בתמונה, לחשוב על הרבי ולצייר את פניו בכל הזדמנות. יודע הוא בפשטות שבאותה שעה שאני חושב על הרבי ומסתכל בתמונתו, הרבי מסתכל בי (כאותו "צעטל" מפורסם: "תסתכל בתמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ותדע שגם הוא מסתכל בה באותה שעה"), חושב עלי, ומושיט לי את יד קדשו לחלצני מן המיצר, עוד יותר ממה שהוא נמצא עמי תמיד וחושב עלי תמיד. ופשיטא שאני עושה כל מה שביכולתי, לפחות באופן הפשוט והשטחי ביותר (שרק אליו אני שייך) למלא את ההוראות שזכינו לקבל מהרבי, הן ההוראות הפרטיות והן הכלליות, ולנהוג כפי שהרבי נוהג, לפחות בשטחיות ובחיצוניות.

דווקא משום שאצלו, בהיותו יהודי פשוט באמת, מונח בפשטות, מלכתחילה, שאין הוא שווה מאומה מצד עצמו, דווקא לכן הוא חש באופן טבעי ביטול, "הפסד הצורה" והעדר המציאות. הוא מרגיש היטב עד כמה הוא רחוק ועד כמה אין לו שייכות, ודווקא לכן הוא מחזיק בכל כוחו ב"קליאמקה", ופשיטא שאינו מערב את שכלו שלו בדברי הרבי, לחשבן מה יותר חשוב ומה פחות חשוב.

וכפי שהסביר רבינו הזקן ב"ויכוח מינסק" (ספר השיחות תשי"ב ע' 45 ואילך. ספר התולדות רבינו הזקן ע' צד ואילך) את שיטת הבעש"ט בהדגשת מעלתם של יהודים פשוטים דווקא, מחד, ובהדגשת העובדה שדווקא תלמידי חכמים צריכים לעשות תשובה, מאידך. הוא חזר שם על תורת הבעש"ט המפורסמת על הפסוק "וירא ה' אל משה בלבת אש – בלבו של אש (רש"י) – מתוך הסנה, וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל. ויאמר משה אסורה נא וראאה" – "אסורה מכאן להתקרב שם" (רש"י): אצל מי נמצאת שלהבת האש באופן ש"איננו אוכל" – דווקא אצל האיש הפשוט, שהוא מרגיש את גודל ריחווקו ועד כמה אין לו שום שייכות גלויה מצד עצמו לאלקות, מתעורר אצלו צימאון ותשוקה ששום דבר לא ירווה אותה.

ואילו החכמים והלמדנים מרוויים את צמאונם לאלקות בלימוד התורה ובתפילה,

כך שהצמאון והגעגועים לאמת האלוקית אינם כה גדולים. עד שעלול להיות שכל מה שהוא לומד וכל מה שהוא עובד את ה' אינו אלא כדי להגדיל את מציאותו ואת היישות שלו, את ההרגשה שלו שהוא אכן "שווה משהו", שהוא "ממצה את אישיותו" ומתקדם והולך ועולה מעלה מעלה. כל דף גמרא ואפילו כל מאמר חסידות שהוא לומד, כל כמה שהוא עובד על תיקון מידותיו, וכל הנהגתו הטובה בתורה ומצוות – במקום שזה יקרב אותו יותר אל הקב"ה, שקירבת ה' היא אך ורק ע"י הביטול, כאשר ירגיש יותר עד כמה הוא אין ואפס ואינו שווה מאומה, עלול כל זה לשמש כלי ביד היצר לתת לו את ההרגשה הטובה עד כמה "אני" גדול ועד כמה "אני" מציאות יש.

(וביחד עם זה נצטוונו, וגם את זה מבארת ומדגישה מאוד תורת החסידות, ללמוד תורה בכל רגע פנוי ולקיים את המצוות ויהי מה, כי המעשה הוא העיקר, והובטחנו ש"לא ידח ממנו ידח" ובשבו אל ה' גם תורתו תשוב עמו).

בשביל זה צריך דווקא רבי, רבי חי וקיים. כי אם עבודת ה' שלי תהיה באעלה מעלה מעלה, ובמקום להיות קרוב יותר לאלקות ופחות "מציאות יש", אהיה יותר ויותר (כפי שהיה ר' מענדל מדגישה בקשר לאותו משפט בתניא פרק כט, שאלו הן דרגות שונות בתוך הקליפה, זו למטה מזו) "יש", (ולא זו בלבד, אלא גם) ודבר, (ועוד יותר) נפרד, (ועד) בפני עצמו.

וכפתגם הידוע שהיה המשפיע ר' מענדל חוזר אודות ביאת יתרו, שאמרו חז"ל "ימה שמועה שמע ובא? – קריעת ים סוף ומלחמת עמלק": כאשר יתרו ראה שאפילו אחרי ניסים ונפלאות כה גדולים וגילוי אלקות כה נשגב, עדיין עלול לבוא "עמלק" עם הקליפה שלו, אז הוא הבין שחייבים ללכת אל משה רבינו, לנסוע לרבי, כי ללא זה, אפשר ח"ו להיות שקוע בשאול תחתית עם הגילויים האלוקיים הנשגבים ביותר.

כאשר קשורים לרבי, יודעים כי "עבד אברהם אנוכי". התוקף הוא לא תוקף שלי, כי אני מה אני, אבל מכיון שהוטלה עלי שליחות ותפקיד, עלי להניח את עצמי הצידה, לא לחשוב לרגע מה אני אומר ומה אני חושב ומה אני מבין ומרגיש, ו"להשליך" את כל כולי במילוי המשימה שהוטלה עלי.

וכאשר "הדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות" הוא "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממשי", אזי עלי "להשליך" את כל כולי

בזה. שהכל, הכל ממש, יהיה מלא וחדור בזה, גם ודווקא בגלוי ובפשטות וב"חיצוניות". פשוט: לא להפסיק לדבר על כך, לחשוב על כך ולכתוב ולהדפיס ולפרסם ולעשות כל מה שרק אפשר בקשר לזה – כל הזמן! ובלשון הרב: "האלטן אין איין טראכטן וועגן משיח, אין איין רייזן וועגן משיח, אין איין טאן און אין איין מפרסם זיין וועגן משיח".

הדבר היחיד ה"מחוסן" בפני כל הטומאות שבעולם, ה"נקודה" של הקדושה, העומדת נגד ה"נקודה" של "עמלק", הוא אך ורק "פך השמן החתום בחותמו של כהן גדול", "נקודת ההתקשרות" (לא ה"התפשטות" של ההתקשרות, אלא ה"נקודה" של ההתקשרות!) והביטול המוחלט, "הפסד הצורה לגמרי", לדעת שאני לא שווה כלום ולא מבין כלום ולא מרגיש כלום ולא שייך לכלום, ולכן עלי לעשות הכל

בשביל זה צריך דווקא רבי, רבי חי וקיים. כי אם עבודת ה' שלי תהיה בכוחות עצמי, ייתכן שאגדל ואשגשג ואעלה מעלה מעלה, ובמקום להיות קרוב יותר לאלקות ופחות "מציאות יש", אהיה יותר ויותר "יש ודבר נפרד בפני עצמו"

"להחזיק בקליאמקה" ולהיות שייך לרבי לא לפי מה שאני מבין ואני מרגיש אלא לפי מה שהרבי קובע, גם אם זה לא מתאים ולא מסתדר לי עם כל הדברים הטובים והנכונים והאמיתיים עליהם גדלתי וחונכתי.

רק אותה "נקודה", ה"נקודה" של משיח, "יחידה הכללית", אשר "בשמן קדשי משחתינו", אותה לא הצליחו ולא יצליחו בשום אופן לטמא אף פעם בשום טומאה שבעולם.

ובלעדי זאת, יכול יהודי ללמוד ולהתפלל ולהתבונן ולהיות שקוע בקירוב יהודים לתורה ומצוות ובהפצת המעיינות חוצה ולעשות הכל, אך אם אין הוא "הולך עם הרבי", כאשר "זיה לא מסתדר לו כל כך" עם כל הלימוד וההתקשרות והפנימיות והאמת שהוא ספג עד כאן – עלול להיות שהוא רחוק ח"ו מן האמת הרבה יותר מיהודי פשוט,

ההולך עם הרבי בפשטות ובתמימות. שלכן שליחותנו ותפקידנו בשעה זו, כאשר העולם כולו משווע למנהיג אמת; כאשר רואים שכל השיטות מעשה ידי אדם קרסו והתבטלו, להביא אל העולם כולו (לא רק אל היהודים, ע"י קירובם לתורה ומצוות וחסידות מתוך התקשרות למלך המשיח, אלא גם את כל באי עולם, שנצטוונו להפיץ בקרבם את שבע מצוות בני נח) את אורו של משיח, ועוד לפני כן את עצם מציאותו של משיח, שרק הוא יכול להוציא את כולנו מכל המצב בו אנו נמצאים. להביא את העולם כולו אל המלך המשיח, שיכיר במנהיגותו ויקבל את מלכותו, וכתוצאה מזה יציית להוראותיו ועצותיו ויאמין בנבואותיו, עד הנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא" – שזו הזכות הנפלאה, יחד עם האחריות הנפלאה, המוטלת על כל אחד ואחת בדורנו זה ובזמננו עתה, כפי שאומר הרבי שליט"א בשיחה המפורסמת של פרשת שופטים תנש"א.

וכפי שנכתב בשבועות קודמים, מסתבר

שחלק עיקרי משליחותנו ותפקידנו הוא לפעול גם על אומות העולם שיבקשו את הגאולה ויכריזו "יחי אדוננו". כי למרות ש"הכתרת המלך" קשורה במיוחד עם מעלת נשמות ישראל, הרי מעלת ישראל מתבטאת במיוחד בכך שהם מביאים לכך את העולם כולו. והרי בהכתרת ה' למלך ע"י אדם הראשון היה נחוץ ונוגע שכל הברואים כולם יקבלו עליהם את מלכותו, כפי שאמר להם אדם הראשון "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו".

ולעשות זאת באופן של "תמחה את זכר עמלק": למחות כל נקודה של קרירות ואדישות לענין זה ("אשר קרך בדרך"), ולמחות כל נקודה של ספק ("עמלק" בגימטריא "ספק"). שכן "הודאי שמו כן תהלתו", אלקות וקדושה זו וודאות מוחלטת, יחד עם חיות וחמימות ורתיחה והתלהבות בזה.

וביחד עם זה: אהבה ואחדות מוחלטת גם עם מי שלדעתי לא הולך בדרך הנכונה, ופשיטא איחוד כל הכוחות ושיתוף פעולה עם

כל מי שהולך בדרך זו, גם אם אין זה בדיוק כפי מה שאני מבין שצריך לנהוג.

וע"י עצם ההחלטה להניח את עצמנו הצידה, ולהיות מסורים ונתונים אל הרבי שליט"א מלך המשיח בכל מכל כל, "ע"י **שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור – משה רבינו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון – שעניינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש**".

– על ידי זה נזכה תיכף ומיד ממש, "זעהן זיך מיט'ן רבי'ן", להתראות עם הרבי שליט"א, בהתגלותו לעיני כל בגאולה האמיתית והשלימה, ונשיר לפניו שיר חדש, השיר שמתחילים כבר עכשיו לשיר ולהכריז ללא הרף, והוא ה"נקודה" שמביאה את התגלותו המלאה לעין כל: **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"**.